

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 9. 2015, č. j. 51 A 6/2014 – 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl včasnou kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2014, č. j. 8494-2/2014-900000-304.3, sp. zn. 44807/2013-550000-12; tímto bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 11. 2013, č. j. 44807-7/2013-550000-12, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se dopustil porušením povinnosti vyplývající z § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích tím, že jako řidič motorového vozidla tov. zn. VW Passat, registrační značky X, užil dne 23. 7. 2013 ve 20:30 hod. zpoplatněnou pozemní

komunikaci D 11 (ve směru jízdy na Prahu), aniž by uhradil časový poplatek. Za spáchání přestupku byla žalobci podle § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 2000 Kč. Podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, ve spojení s § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

Žalobce prostřednictvím svého obecného zmocněnce Ing. M. J. napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketním odvoláním, které ani na výzvu správního orgánu v poskytnuté lhůtě nedoplnil. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou. Namítal, že správní orgán prvního stupně neprovedl řádné dokazování. Uvedl, že ve spise „absentuje jakýkoliv protokol o provedeném dokazování“ a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo „vyhotoveno na podkladě neprovedených důkazů“. Žalobce proto namítal porušení svých procesních práv; jako účastník řízení se nemohl vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, neboť nemohl vědět, na základě jakých podkladů bude vydáno rozhodnutí, resp. ani žádné podklady neexistovaly. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo překvapivé, neboť správní orgán k námitce žalobce, že vozidlo neřídil on, ale jeho kamarád, nenařídil další ústní jednání, neprovedl důkazy navrhované žalobcem a namísto toho, pro žalobce překvapivě, ve věci rozhodl.

K projednání žaloby nařídil krajský soud ústní jednání na 26. 3. 2015, ke kterému předvolal i žalobce, který se však k jednání nedostavil. Při jednání právní zástupce žalobce setrval na stanovisku, že žalobce vozidlo neřídil a vytýkal správním orgánům, že toto tvrzení neproověřily. Znovu namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, neboť nebylo provedeno dokazování v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Zástupce žalobce dále poukázal na to, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není možno ověřit, zda k přestupku došlo na zpoplatněném úseku komunikace. Z rozhodnutí není zřejmý konkrétní předpis, podle kterého má být dálnice D 11 zpoplatněna, případně v jakém rozsahu a v jaké délce. Dále zástupce žalobce namítal, že přestupkové řízení nebylo vůči osobě žalobce vůbec zahájeno, neboť po zrušení příkazu, mu mělo být nově sděleno obvinění z přestupku, což se nestalo. Další námitku vznesl zástupce žalobce proti pořízení obrazového záznamu ve formě fotek a kamerového záznamu na místě spáchání přestupku bez vědomí žalobce. Policie nepořídila záznam občanského průkazu (OP) nebo řidičského průkazu (ŘP) s fotkou údajného pachatele přestupku, není tedy důkaz o tom, že policie vůbec viděla průkaz s fotkou, proto je zpochybněn závěr, že osoba na záznamu je totožná s osobou na fotografii v OP nebo ŘP.

Krajský soud pokračoval v řízení jednáním dne 2. 9. 2015, ke kterému znovu zvlášť předvolal žalobce, který se k jednání nedostavil. Krajský soud provedl dokazování listinami z evidence osobních dokladů ministerstva vnitra s podobiznou žalobce, kterou porovnal s fotodokumentací pořízenou policisty při kontrole dne 23. 7. 2013, která je součástí správního spisu.

pokračování

Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná a je z nich zřejmé, jaký skutkový stav vzaly správní orgány za rozhodný a jak uvážily o pro věc zásadních skutečnostech. Na základě podkladů ve správním spise bylo zjištěno naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích; bylo zjištěno, že na čelním skle vozidla užitého na zpoplatněné komunikaci nebyla nalepena dálniční známka a řidičem vozidla byl žalobce. Osobu řidiče ověřil krajský soud dokazováním v rámci soudního přezkumu, po kterém neměl sebemenších pochyb o tom, že daného přestupku se dopustil právě žalobce. Námitku žalobce, že soud v rozporu s § 120 odst. 2 o. s. ř. opatřil z vlastní iniciativy důkaz, který se nepodával z obsahu spisu, krajský soud odmítl, neboť zmíněné ustanovení občanského soudního řádu se procesu přezkoumávání správních rozhodnutí ve správním soudnictví nedotýká. V této souvislosti krajský soud odkázal na § 77 odst. 2 s. ř. s., podle kterého může soud v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem.

Krajský soud konstatoval, že protokol o ústním jednání ze dne 24. 10. 2013 sice trpí nedostatky, nepřisvědčil však tvrzení žalobce, že neměl možnost se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, neboť všechny podklady měl žalobce k dispozici a byla mu poskytnuta lhůta pro vyjádření. Žalobce navíc neuvedl, jak se tvrzené porušení jeho procesních práv promítlo do porušení práv hmotných. Krajský soud odmítl rovněž tvrzení žalobce o překvapivém rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Krajský soud se v napadeném rozsudku vyjádřil i k námitkám vzneseným po lhůtě pro podání žaloby. Soud konstatoval, že je povinností řidiče seznámit se s předpoklady zpoplatnění užívání dálnic dříve, než na takovou dálnici vjede, zpoplatněné úseky určuje prováděcí předpis k zákonu o pozemních komunikacích a tyto jsou označeny dopravní značkou, kterou musel žalobce „potkat“, navíc zpoplatnění dálnic je všeobecně známou věcí.

Pokud jde o námitku žalobce vznesenou proti pořízení obrazového záznamu na místě přestupku, odkázal krajský soud na § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, podle kterého policie může, pokud je to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu.

I. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Proti rozsudku krajského soudu se žalobce (stěžovatel) bránil blanketní kasační stížností ze dne 26. 10. 2015. V doplnění kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodu jeho nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a pro vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

V úvodu kasační stížnosti stěžovatel namítá nepřiměřený rozsah rozsudku krajského soudu, který je na 19 stránek, což stěžovateli mohlo ztížit vystihnout podstatu

odůvodnění rozhodnutí. V kasační stížnosti zopakoval v podstatě doslovně, až na malé výjimky, text žaloby, z čehož není zřejmé, zda stěžovatel svou žalobní argumentaci shrnuje nebo ji vznáší i v rámci svých kasačních námitek. Stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a setrval na své žalobní argumentaci, že „na místě deliktu v rozhodné době nebyl a uvedl jméno pravděpodobného pachatele“. Správní orgány, pokud tuto obhajobu neproověřily, porušily zásadu soudního trestání, která se vztahuje i na trestání správní, a to zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu). Dále stěžovatel zrekapituloval průběh řízení před krajským soudem a shrnul, jak krajský soud rozhodl o námitkách, které vznesl proti provedení důkazu listinami z evidence osobních dokladů a proti pořízení fotografií podezřelého z přestupku policisty na místě přestupku.

Byť je text kasační stížnosti značně nepřehledný, lze z něho seznat, že stěžovatel uplatnil následující námitky, které směřují proti napadenému rozsudku krajského soudu: že o jeho vině bylo v přestupkovém řízení rozhodnuto bez důkazů; správní orgán prvního stupně vydal překvapivé rozhodnutí.

Krajskému soud stěžovatel vytkl, že neoprávněně provedl dokazování příslušející správním orgánům. Soud dle stěžovatele neprováděl přezkum rozhodnutí, ale aktivisticky vyšetřoval, zda se stěžovatel přestupku dopustil. Stěžovatel neměl možnost se v řádném oprávněném řízení dovolat přezkumu výsledku dokazování - hodnocení porovnání fotek. Stěžovatel proto požádal Nejvyšší správní soud, aby nařídil jednání, u kterého by byl znovu proveden „důkaz porovnáním fotek stěžovatele a osoby z místa činu, neboť stěžovatel tvrdí, že se nejedná o totožné osoby. Dále stěžovatel krajskému soudu vytkl, že nezrušil rozhodnutí správních orgánů přesto, že se „z výroku rozhodnutí nepodává, podle jaké normy měla být komunikace zpopltněna, což má být nedílnou náležitostí rozhodnutí o nezaplacení zpopltněného úseku komunikace“. Stěžovatel je toho názoru, že tuto námitku byl oprávněn vznést i po lhůtě k podání správní žaloby, neboť „je výrazem nutnosti dodržet ústavní zásadu, žádný trest bez zákona“.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v podání ze dne 1. 12. 2015, resp. ze dne 24. 2. 2016, v nichž se ztotožnil se závěry rozhodnutí krajského soudu a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na svá vyjádření v řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl k dispozici „kopii spisu“, proto žalovaný odmítá jeho námitky, že se nemohl vyjádřit k podkladům, resp. že rozhodnutí o přestupku bylo překvapivé. Postup soudu, který provedl dokazování, pokládá žalovaný za oprávněný, naopak jednání stěžovatele, který se nedostavil k jednání před správním orgánem a před krajským soudem, označil žalovaný za obstrukční a záměrné.

Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

II. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

pokračování

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

Kasační stížnost Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval případnou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, a to i s ohledem na stěžovatelem zmíněnou nepřiměřenou obsáhlou rozsudek krajského soudu, která mohla způsobit jeho nesrozumitelnost. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů odporujících výrok rozhodnutí. Uvedeným požadavkům napadený rozsudek vyhovuje. Krajský soud se zabýval všemi námitkami, vyslovil k nim srozumitelné závěry, vyložil, proč považuje argumentaci stěžovatele za nesprávnou, a také řádně zdůvodnil neprovedení některých podporujících důkazů. Byť je napadený rozsudek vcelku obsáhlý, reaguje na žalobní body způsobem odpovídajícím jejich obecné formulaci a jeho rozsah je dán i tím, že v řízení před soudem proběhla dvě jednání, jejichž průběh krajský soud v rozhodnutí rekapituluje.

V další stížní námitce stěžovatel tvrdil, stejně jako v žalobě, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo překvapivé, neboť stěžovatel zpochybnil, že by byl přítomen na místě přestupku a správní orgán proto měl nařídít další ústní jednání a provést důkazy, které stěžovatel navrhoval. Tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že dne 23. 7. 2013 ve 20:30 hod provedla hlídka Policie ČR na 69. km zpoplatněné komunikace D 11, ve směru jízdy na Prahu, kontrolu vozidla VW Passat, registrační značky X. Prohlídkou bylo zjištěno, že kontrolované vozidlo nemá na čelním skle vylepený kupón prokazující úhradu časového poplatku. Řidič vozidla na výzvu předložil občanský a řidičský průkaz a doklad o pojištění vozidla. Podle OP policisté zjistili, že řidičem je stěžovatel. Řidič nesouhlasil s pokutou uloženou v blokovém řízení a odmítl podepsat na místě sepsané oznámení přestupku. Následně správní orgán prvního stupně vydal příkaz o uložení pokuty, v němž shledal stěžovatele vinným spácháním přestupku. Stěžovatel proti tomuto příkazu podal odpor, správní orgán proto pokračoval v řízení a nařídil ústní jednání, které se konalo dne 24. 10. 2014 za účasti zástupce stěžovatele Ing. M. J. Jak vyplývá z protokolu o ústním jednání, zástupce stěžovatele požádal při ústním jednání o nahlédnutí do spisu, který mu byl předložen, zástupce stěžovatele se s ním seznámil a byly mu poskytnuty kopie podkladů pro rozhodnutí. Poté, co byl zástupce stěžovatele seznámen se spisovou dokumentací, byla mu správním orgánem na jeho žádost poskytnuta lhůta k vyjádření. V průběhu ústního jednání zástupce stěžovatele ničeho vůči skutkovým zjištěním nenamítal,

k obsahu spisu nevznese žádnou námitku a v poskytnuté lhůtě se ve věci nevyjádřil. Následně ve vyjádření ze dne 9. 11. 2013 zástupce stěžovatele zpochybnil přítomnost stěžovatele na místě přestupku. Uvedl, že stěžovatel se v předmětné době nacházel v zahraničí a své vozidlo přenechal kamarádovi J. F. K. prokázání svého tvrzení navrhl důkaz rekognicí, ke které navrhl předvolat „celníky“. Návrh důkazu posoudil správní orgán jako zmatečný, nevyhověl mu a vydal rozhodnutí.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně shledává stěžovatel překvapivým a argumentuje tím, že *„nikdy nebyl oznámen pro přestupek, ze kterého je obviněn“*, jinými slovy namítá, že proti němu vůbec nebylo vedeno přestupkové řízení. Tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí a souhlasí v tomto směru se závěry krajského soudu. Stěžovatele je především nutno odkázat na § 73 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož *„[o]bčan je obviněným z přestupku, jakmile správní orgán učinil vůči němu první procesní úkon.“* Právě o uvedené ustanovení se opřel i krajský soud, podle něhož bylo přestupkové řízení se stěžovatelem zahájeno doručením příkazu jako prvním procesním úkonem. Po zrušení příkazu na základě podaného odporu nevzniká správnímu orgánu povinnost sdělit obviněnému (znovu) obvinění. V souladu s § 87 odst. 4 zákona o přestupcích platí, že *„[v]časným podáním odporu se příkaz ruší a správní orgán pokračuje v řízení. Obviněnému z přestupku nelze uložit jiný druh sankce, s výjimkou napomenutí, nebo vyšší výměru sankce, než byly uvedeny v příkaze.“* Zákon tedy zjevně počítá s právními účinky příkazu, byť zrušeného, v dalším řízení o přestupku. Se stěžovatelem tedy bylo řádně zahájeno řízení a žalovaný postupoval zcela správně, pokud stěžovateli oznámil, že v řízení bude pokračováno, a předvolal jej k ústnímu jednání. Krajský soud v tomto ohledu neměl důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného.

Překvapivost rozhodnutí orgánu prvního stupně nelze dovodit ani z toho, že správní orgán rozhodl, aniž by provedl důkaz rekognicí, jak navrhoval stěžovatel. Jak je zřejmé z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, k neprovedení důkazu přistoupil jednak proto, že návrh rekognice za účasti celníků pokládal za zmatečný, neboť silniční kontrolu prováděli policisté ČR (nikoli celníci), jednak tvrzení stěžovatele, že nebyl na místě přestupku, pokládal správní orgán za účelové a nevěrohodné. Při svém rozhodování o věrohodnosti tvrzení stěžovatele, že nebyl řidičem motorového vozidla VW Passat, který byl kontrolován a legitimován hlídkou Policie ČR dne 23. 7. 2013 na komunikaci D11, vycházel správní orgán prvního stupně především z oznámení o spáchání přestupku ze dne 23. 7. 2013, č. j. KRHP-72378-4/PŘ-2013-050040, z obrazového záznamu o průběhu silniční kontroly pořízeného policisty a rovněž z úředního záznamu ze dne 24. 7. 2013. Z těchto podkladů zjistil, že řidič předložil občanský a řidičský průkaz a doklad o pojištění vozidla. Dle OP č. X bylo policisty zjištěno, že řidičem je M. K. (stěžovatel). Správní orgán prvního stupně naznal, že uvedené důkazy jsou zcela dostatečné k tomu, aby prokázaly, že tvrzení stěžovatele, že se v danou dobu na daném místě nenacházel, je zcela nevěrohodné. Z logiky věci není zřejmé, jak by v případě, že se o stěžovatele nejednalo, seznali policisté identifikační údaje ukazující na stěžovatele.

Podle § 52 správního řádu jsou účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není jeho

pokračování

povinností navržený důkaz provést. Správní orgán je povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Pokud některé z navržených důkazů neprovede, musí přesvědčivě zdůvodnit, proč se tak stalo. V daném případě správní orgán postupoval v uvedených intencích a Nejvyšší správní soud proto shodně s krajským soudem konstatuje, že postup správního orgánu byl zákonný a vydané rozhodnutí nelze hodnotit jako překvapivé.

Kasační soud se dále zabýval námitkou, že bylo řízení před správními orgány stíženo procesní vadou, neboť *„rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vyhotoveno na podkladě neprovedených důkazů“*. Tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud rovněž nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že protokol o ústním jednání nemá veškeré náležitosti stanovené § 18 správního řádu a neobsahuje výslovný záznam o provedení dokazování. Je tedy nutno konstatovat, že se v předmětné věci jednalo o pochybení, v konkrétním projednávaném případě však toto nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Stěžovatel nebyl ve svých procesních právech nijak omezen a jeho tvrzení, že se nemohl vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, je třeba odmítnout. Jak bylo již zmíněno, zástupce stěžovatele se v průběhu ústního jednání seznámil se spisovou dokumentací, tedy s podklady pro rozhodnutí, tyto mu byly poskytnuty v kopii a byla mu poskytnuta lhůta k vyjádření. Jak vyplývá z jeho vyjádření do protokolu o ústním jednání, zástupce stěžovatele požádal o poskytnutí lhůty, ve které se *„...písemně vyjádřím k předmětnému přestupku, případně navrhnou další důkazy, nebo doplním stávající důkazy“*. I z citovaného vyjádření je zřejmé, že stěžovatel měl povědomí o stávajících důkazech v dané věci a měl k dispozici všechny podklady pro rozhodnutí. Závěry krajského soudu o nedůvodnosti námitky porušení procesních práv stěžovatele v důsledku *„neexistence podkladů pro rozhodnutí“* jsou logické a správné.

V další námitce stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že překročil meze stanovené § 77 odst. 2 s. ř. s., neboť prováděl dokazování příslušející správním orgánům. Dle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud takového pochybení nedopustil. Princip tzv. „plné jurisdikce“ zakotvuje zásadu spočívající v tom, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen zjištěními správního orgánu, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či procesně právní deficit, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich doplnění nebo tak učiní sám. Dokazování prováděné soudem však vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Těmto požadavkům krajský soud vyhověl.

V dané věci dospěly správní orgány k závěru, že to byl stěžovatel, kdo řídil předmětné vozidlo a užil zpoplatněnou komunikaci bez uhrazení časového poplatku. Krajský soud pokládal skutková zjištění správních orgánů za dostatečná a nevyvolávající pochybnosti. Nejvyšší správní soud s jeho závěrem souhlasí. Jak bylo konstatováno shora, ze správního spisu vyplývá, že totožnost řidiče byla policií zjištěna z jím předloženého občanského průkazu, jehož číslo je uvedeno i v oznámení přestupku ze dne 24. 7. 2013, č. j. KRP-72378-4/PŘ-2013-050040. Stěžovatel ve vyjádření ze dne 9. 11. 2013 sice tvrdil, že se

„v uvedenou dobu nacházel zcela jinde, v zahraničí“, ale toto tvrzení nijak neupřesnil ani neprokázal. Dále uvedl, že své vozidlo ponechal k užívání panu J. F., svému kamarádovi, přitom v této fázi netvrdil, že J. F. řídil vozidlo v době spáchání přestupku. Stejně tak stěžovatel netvrdil nic relevantního ohledně údajů ve spise ve vztahu k prověření jeho totožnosti podle jeho občanského průkazu. V takovém případě nebyl důvod k dalšímu šetření, neboť kusé a neurčité vyjádření stěžovatele nevedlo ke zpochybnění skutečností vyplývajících ze správního spisu, že to byl stěžovatel, s kým byl přestupek projednán.

Jestliže krajský soud vzhledem k přetrvávajícímu tvrzení stěžovatele, že nebyl přítomen na místě přestupku, provedl důkaz výpisy z evidence osobních dokladů Ministerstva vnitra s cílem přezkoumat zjištění správních orgánů a ztotožnit stěžovatele na fotodokumentaci pořízené na místě přestupku, nepostupoval v rozporu s § 77 odst. 2 s. ř. s., jak mylně dovozuje stěžovatel. Po provedeném dokazování krajský soud dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný a správní orgán prvního stupně, že to byl stěžovatel, kdo řídil předmětné vozidlo a užil zpoplatněnou komunikaci bez uhrazení časového poplatku; s tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

K návrhu stěžovatele, aby k projednání kasační stížnosti bylo nařízeno jednání, u kterého by byl proveden důkaz *„porovnáním fotek stěžovatele a osoby z místa činu“*, Nejvyšší správní soud sděluje, že podle § 109 odst. 1 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. Podle názoru zdejšího soudu předložený spis obsahuje dostatek informací pro to, aby bylo možno ve věci rozhodnout. Nařízení ústního jednání se proto jevílo jako nadbytečné. Nejvyšší správní soud dodává, že navrhovaný důkaz porovnáním fotek byl proveden při ústním jednání krajského soudu, a to za účasti právního zástupce stěžovatele, který měl možnost se k provedenému důkazu vyjádřit, což také učinil. Není tedy pravdou, že by stěžovateli bylo „upřeno právo se k dokazování vyjádřit“.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou neoprávněného pořízení fotografie podezřelého z přestupku na místě přestupku a námitkou, že výrok rozhodnutí o přestupku neobsahuje údaj o tom, podle jaké normy *„měla být komunikace zpoplatněna“*. Tyto námitky byly stěžovatelem uplatněny až při jednání před krajským soudem, tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby a krajský soud se k nim vyjádřil nad rámec nutného odůvodnění svého rozhodnutí. Podle krajského soudu byl záznam průběhu silniční kontroly pořízený Policií pořízen v souladu s právními předpisy, přitom odkázal na § 12 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník a § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a bylo tedy možné jej použít jako důkaz ve správním řízení dle § 51 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu souhlasí. Navíc je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat zřejmou rozporuplnost v tvrzení stěžovatele, který na jednu stranu soustavně tvrdí, že vůbec nebyl na místě přestupku, resp. byl v zahraničí, na druhu stranu se dovolává neoprávněnosti pořízení fotografie na místě přestupku a porušení soukromí a doslovně v kasační stížnosti uvádí: *„Stěžovatel tedy vůbec netušil, že je focen, což právní zástupce označil za neslušné...“*. Svým tvrzením tak sám popírá tvrzenou „nepřítomnost své osoby“ na místě přestupku.

pokračování

Stěžovatel dále namítal vadu výroku rozhodnutí o přestupku spočívající v neuvedení normy, kterou „*měla být komunikace zpoplatněna*“. Krajský soud takovou vadu rozhodnutí neshledal a Nejvyšší správní soud se s jeho závěrem ztotožňuje.

Náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku upravuje § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích; výrok rozhodnutí musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Názor stěžovatele, že nedílnou náležitostí rozhodnutí „o nezaplacení zpoplatněného úseku komunikace“ má být údaj o tom, „*podle jaké normy měla být komunikace zpoplatněna*“, Nejvyšší správní soud nesdílí. Principy právní jistoty vyžadují, aby ten, komu je ukládán trest, neměl žádnou pochybnost o tom, jakými jednáními naplnil skutkovou podstatu přestupku, o jaký přestupek se jedná a na základě jakých pravidel je mu ukládána sankce. Z výroku dotčeného rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, za jaké jednání je žalobce postihován, jaké ustanovení zákona o pozemních komunikacích porušil, jaká mu byla uložena sankce a Nejvyšší správní soud jej pokládá za bezvadný.

Ze všech shora vyložených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani z obsahu spisu soud žádné náklady převyšující rámec jeho běžné administrativní činnosti neshledal. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu